

contactu, lucri causa, mors inopinato event juxta exemplum famuli cujusdam, de quo sic legitur in Vita R. P. Joannis Mariae Montis rubel Congr. Oratorii Padue cap. 12. Nella Peste del 1631. il P. Gio: Maria restò con un solo Laico in S. Tommaso alla cura della Anime. Fecè di un offerta a Dio, disposto ad offerre chunque lo chiamasse con li SS. Sacramenti, e pronto a morire di peste per ajuto delle Anime. Proibì al Laico il prendere donativo alcuno grande o piccolo, che si fosse. Ma detto Laico non seppe vincere l'interesse, prendendo di nascosto alcuno cere d'un funerale di persona ricca, sepolta in S. Tommaso: ondè fu preso dal Contagio, ed in breve vinto dalla morte.

- 37 Corollarium loco in hac materia Pestis in controversiam cadit, an licitè sint Processiones generales tempore, quo Pestilentia grassatur? Pro negativa facit, quia omnes tenentur cavere à periculo infectionis, quod in concursu populi videtur inevitabile. Item quis velle sanitate obtinere per miraculum, omnibus remediis naturalibus est Deum tentare, quod est peccatum, S. Thom. 2. 2. q. 97. art. 1. & 2. Sed inter cetera remedia naturalia contra Pestem est secessus, & fuga ab hominum consortio, ut dictum est supra. Ergo Processiones generales non erunt licitæ. Pro affirmativa facit, quia quod ab Ecclesia ordinatur, est licitum. Sed in Rituali Romano inter alias Processiones habetur illa tempore mortalitatis, & pestis. Ergo sunt licitæ. Uterius non potest dici illicitum, quod à Sanctis viris fuit practicum. Sed S. Gregorius Magnus illas fecit tempore magnæ Pestilentie Romæ. Card. Baron. Ann. 596. n. 12. Item S. Hieronymus Archiepiscopus Colonienfis. Greterius de Processionib. lib. 1. c. 11. Item S. Gregorius Turonensis, ut narrat lib. 10. Histor. cap. 29. Item Concilium Constantiense, à quo statutum fuit deferri in Processione Imaginem S. Rocchi, & statim Pestis cessavit. Marchantius in Horto Passor. lib. 2. tract. 2. l. 5. proposit. 2. Vers. Illis verò sanctis. Et habetur etiam in Annot. ad Martyr. Rom. 16. Augusti. Pariter S. Carolus Borromeus publicas Processiones instituit ad Deum placandum tempore Pestis: Jo: Petrus Jusfan. in ejus Vita lib. 4. cap. 1. & 2. Et anno 1630. Mutinenfes Processionum publicarum auxilio incolam à Peste liberaverunt. Marchin. de Bello divino in princip. Necnon Boononiens. anno 1631. grassante sævissima Peste, indicta publica Supplicatione, & circumlata per Urbem devota Dei Genitricis Imagine, à S. Luca depicta, morbus evanuit. Sigonius lib. 1. de Regno Ital. Ergo Processiones tempore Pestis sunt licitæ. Examinat hanc controversiam P. Paulus Mar. Quartus in tract. de Processionib. sect. 3. pun. 3. Circumstantia 7. Quæst. 3. pag. 73. Et eam dirimit ope distinctionis hujusmodi; videlicet, quod passim, & indiscriminatum non liceat; sed à S. Episcopis à Deo inspiratis possint licite indicì cum debitis cautelis, inter quas, quod pueri, & mulieres non interveniant; has enim, & illos etiam S. Carolus exclusit: quod viri procedant bini, & bini sed cum distantia ab invicem majori solita. Et quod ante Processionem omnes excitentur ad penitentiam, & ad fiduciam in Deum, exemplo dicti S. Caroli, de quo ulterius, dum Pests Mediolanensi grassaretur, ait Brev. Roman. sect. 5. Publica supplicatione indicta, fane sibi ad collum alligato, nudis pedibus etiam offendiculo cruentatis, Crucem bajulans, semetipsum pro peccatis populi hostiam offerens, divinam indignationem avertere satagebat.

DECISIONIS LXII.

Ad Decembris Casum Additionalem.

ARGUMENTUM.

Difquiritur, Quomodo Anachoretæ, Eremitæ, alique homines solitarii, præsertim in vastissimis

desertis, reciperent Sacram Communionem, tum in Vita, tum in morte? Declarantur varia genera Anachoretarum, & Inclusorum; necnon publicè Penitentium, Lauritarum, & Eremitarum, & eorum omnium plurima exempla dantur ex historis sacris, non sine magno labore collecta. Tandem resolvitur Quæstio subtriplici distinctione circa Communionem omnium prædictorum. Ponitur Epistola Illustris. ac Reverendiss. Pompeji Sarnellii Episcopi Vigiliarum de eadem Quæstione. Et explicatur, quomodo prædicti Solitarii, & Inclusi adimplebant præceptum de audienda Missa?

SUMMARIUM.

- 1 Inclusorum antiquitas tria genera.
2 Detrusio in Monasteriis fiebat ob gravia delicta ad agenda penitentiam.
3 Detrusio Ecclesiasticorum in Monasteriis præcipue fiebat ob delicta carnis.
4 Trirerium pena hostis est loco detrusio in Monasteriis.
5 Pena pro delictis carnis est arbitraria.
6 Penitentia publica quem olim esset?
7 Penitentium publicè quinque gradus; & qui?
8 Penitentes publicè erant etiam excommunicati.
9 Penitentes publicè fiebant irregulares, incapaces Ordinum, & Beneficiorum.
10 Penitentium publicè exempla.
11 Penitentium spontè in Monasteriis duo genera.
12 Episcopi aliquando eligebant sibi Monasteria annuè Penitentis.
13 Conversi in Religionibus quare sic vocentur?
14 Ritus in dando habitu Penitentis.
15 Cadavera Desumptorum quare vestiantur sepe habitu religioso?
16 Pueri oblati Religionis quando poterant discedere ab illa?
17 Pueri oblati Religionis quando poterant discedere ab illa?
18 Professio regularis ex Concil. Trid. non potest fieri ante annum 16. completum.
19 Conversita possunt profiteri ante annum decimum sextum, & non completo anno Novitatus.
20 Conversitas expedit facere totum annum probationis ante Professionem.
21 Anachoretæ unde dicti?
22 Laura: Laurite qui essent?
23 Anachoretarum, seu Inclusorum plura exempla.
24 Anachoretica Vita an sit perfectior Cenobitica?
25 Inclusorum extra Monasteria ordines duo.
26 Inclusorum vita asperissima.
27 Eremita quinam propriè dicantur?
28 Mulierum inclusorum exempla.
29 Solitarii quinam essent? Eorumdem exempla. num. 30.
30 Solitaria vita, & Anachoretæ motiva?
31 Solitarii quando relinquunt solitudinem?
32 Inclusi, Anachoretæ, & Solitarii quomodo recipiebant Sacram Eucharistiam?
33 Anachoretæ, qui erant in lauris, singulis Dominicis diebus conveniebant ad Ecclesiam Monasterii, & communicabantur.
34 Inclusi non religiosi vivebant sub obedientia alicujus Superioris; à quo recipiebant Sacramenta præcipue tempore mortis.
35 Solitarii, & Eremitæ in vastissimis desertis stant quomodo reciperent Eucharistiam; tres opinionæ.
36 Solitarii, & Anachoretæ in primis sæculi Ecclesiæ portabant secum Eucharistiam Sacramentum.

- 38 Eucharistia antiquitus consecratur in panibus integris, & grandibus.
39 Solitarii tempore mortis visitati à Sanctis Viris.
40 S. Antonius Abbas portavit Sacram Eucharistiam S. Paulo primo Eremita.
41 S. Maria Aegyptiaca communicata à Zosimo Abbate.
42 S. Maria Magdalena à quo Sacram Viaticum acceperit?
43 S. Theotistes solitaria in Insula Paro, quomodo Communionem reseffa.
44 S. Ambrosius in morte visitatus, & communicatus ab Honorato Verocellensi Episcopo.
45 Angeli Sancti pluries administraverunt Sacram Eucharistiam.
46 Exempla plurimorum, quibus SS. Angeli præbuerunt Sacram Communionem.
47 Solitarii cuiuscunque incogniti vix reperiuntur post quantum sæculum.
48 Hieronymus à Basilica Petri Sacerdos Congr. Oratorii Neapolis laudatus.
49 Pompejus Sarnellius Episcopus Vigiliarum laudatus.
50 Epistola Pompeji Sarnellii Episcopi Vigiliarum de Communione Anachoretarum.
51 Anachoretæ, & inclusi quomodo adimplebant Præceptum de audienda Missa?
52 Eremiticæ antiqui ob bonam fidem excusabantur ab obligatione audiendi Missam.

CASUS ADDITIONALIS.

Satisfactio Parochi, doctique Confessarii curiositati exquirentium, quomodo Sacram EUCHARISTIAM recipere antiqui Eremitæ, Anachoretæ, Ascetæ, alique inclusi in Cellis, in antris, in speluncis, in desertis, vastisque solitudinibus; in quibus toto vitæ tempore involti, & incogniti stabant? Et quomodo videm adimplebant præceptum de audienda Missa festis diebus? Append. ad ornatam. Decif. de Venerab. Euchar. Sacramento.

Pro curiosi huius Quæstioni decisione, & resolutione, materiam Eremitarum, Anachoretarum, & Inclusorum altius petendo, scire oportet, antiquitus in Ecclesia fuisse tria genera Inclusorum; alii enim includebantur in Monasteriis; alii extra; sed propè Monasteria; & alii extra, ac longè; immò longissimè à Monasteriis, aliorumque hominum conurbatione; & de quibus omnibus omni possibili brevitate, & claritate hic agendum.

Inclusorum primum genus erat eorum, qui in Monasteriis includebantur; horum autem erant tres species. Prima detrusorum ob gravia delicta: Secunda recluserum ob assumptum statum Penitentis; & Tertia Inclusorum ob majorem perfectionem, & rerum cœlestium contemplationem. Prima itaque species erat eorum, qui detrusi erant in Monasteriis ob gravia delicta commissa; ut pro eis ibidem agerent penitentiam; & jejuniis, orationibus, aliisque penitentibus operationibus impetrarent veniam à Deo pro criminibus patris, five fuissent Laici, five Clerici, Sacerdotes, ac etiam Episcopi. cap. De lapsis 16. quæst. 6. cap. Sicut, ubi gloss. 20. quæst. 1. cap. Si ille, dist. 50. Delicta autem pro Laicis in Monasterio detrusendis debebant esse gravissima; ut habetur de Uxoridica in cap. Admonere 33. quæst. 2. Nec non in Clericis, ut de homicidis. cap. Sicut dignum. §. Clericis, de homicid. & de frangentibus sigillum Confessionis. cap. Omnis utriusque sexus, in fin. de Penitent. & remiss. & de Latronibus, & confamilibus excessibus enormibus. cap. Tue 6. ubi Abbas, de Penit. Præcipue tamen hæc detrusio imponebatur Ecclesiasticis ob delicta carnis. cap. Dignum. cap. Si quis Clericus. cap. Romanus. & cap. Si quis Episcopus. dist.

81. Hodie tamen hæc pœna detrusio in Monasterio recessit ab aula; & ejus loco pro gravibus delictis successit pœna trirerium, ut notat Jul. Clarus §. fin. q. 70. vers. Sunt etiam. Fatinae. in Praxi q. 119. n. 55. & Thesaur. de Penit. p. 2. Verb. Confessio 4. sub 4. n. 3. pro aliis autem excessibus, ac potissimum pro delictis carnis pœna est arbitraria, ut testatur Canonistæ, ac Criminalistæ. Loter. de Re benef. lib. 3. q. 33. n. 37. per text. in cap. At si Clerici, ubi Decius n. 223. ac alii scribentes de Jucid. Trivisan. in Decif. crimin. lib. 2. decif. 59. n. 13. & Chartar. decif. crimin. 82. n. 32.

Porrò non omnes delinquentes, five Clerici, five Laici, etsi enormia commississent delicta, detrusi debantur in Monasteriis ad penitentiam agenda; sed ut plurimum eam exercebant in propriis domibus, ita tamen, ut festiviis diebus ad Ecclesiam accedentes cognoscerentur ab omnibus publicè penitentibus, & consistenter in gradu sibi pro Episcopo præscripto, donec veniam, & absolutionem mererentur obtinere; ut habetur in cap. In capite Quadragesime, dist. 50. cap. de Viro 22. quæst. 2. cap. Latorem 33. q. 2. & cap. ult. & ibi Gloss. 26. qu. 6. ubi notatur, quod publica, & solemnis penitentia nulli injungebatur, nisi crimen esset enorme, ac manifestum. Quatuor autem erant gradus publicè penitentium, ut ex Concilio Ancyrano & Nicæno, ac ex SS. Patribus colligit Giballin. in tractatu de Affectu Inclusi, disquis. 3. cap. 2. §. 6. n. 32. quinque verò secundum observationem Macri in Hierolexic. Verb. Hymantes. Videlicet Flentium, Audientium, Substratum, Confitentium, & Participantium; de quibus etiam vulgari idiomate, sed non vulgari eruditione Menoch. in Storis centur. 12. cap. 52. Primus gradus erat Flentium, seu Hymantium, qui manebant sub dio propè Ecclesiam, cilicio induti, humi prostrati, à fidelibus Ecclesiam ingredientibus veniam postcentes cum lacrymis de commissis scandalis. Secundus gradus erat Audientium; qui, cum assignato tempore stetitissent lacrymantes in primo gradu, admittebantur intra Ecclesiam propè januam, ad audiendum verbum Dei, sed expellebantur tempore consecrationis. Tertius gradus erat Substratum, qui perseverantes in humili penitentia vocabantur coram Episcopo celebrante, vel Sacerdote, coram quo prostrati stabant, donec publicas preces, & orationes recitaret super illos ad implorandam misericordiam Divinam; quibus expletis exibat de Ecclesia. Quartus gradus erat Confitentium, qui ob diutinam penitentiam recepti in Ecclesiam, ibi consistebant cum cæteris fidelibus ad officia Divina, & Sacrifcium Missæ, sed ad Sacram Eucharistiam percipiendam non admittebantur. Quintus demum gradus erat Participantium; eorum scilicet, qui obtenta venia, & absolutione, ac reconciliati cum Ecclesia iterum admittebantur ad Communionem Corporis, & Sanguinis Domini; ut latius demonstrat Macri in Hierolexic. d. Verb. Hymantes, & Giballin. d. Disquis. 3. cap. 2. §. 6. à n. 29. & sequentibus ubi observat; quod prædicti publicam penitentiam agentes ea durante, consistebant affecti tum majori, tum minori excommunicatione, quia privabantur participatione Sacramentorum, orationibus, & consortio fidelium, ac etiam propriarum Uxorum; quod probat ex Tertullian. lib. de Pudicitia; ex S. Augusti. lib. de Fid. & oper. cap. 6. necnon ex Epistola 92. S. Leonis Papæ cap. 12. & habetur in Supplicat. cap. Admonere 33. quæst. 2. in quo Stephanus Papa Quintus eisdem Astulpho uxoricidæ præscribit omnia, quæ facere debebat, & à quibus abstinere pro illius criminis penitentia. Insuper prædicti publicè Penitentis five essent in Monasterio detrusi, five publicam penitentiam domi suæ manentes agerent, non poterant ad ordines Ecclesiasticos promoveri, quia erant irregulares ob infamiam, seu ob defectum bonæ famæ, resul-

refultantem ex notorietate criminis. cap. Maritum dist. 33. cap. Præcipimus dist. 34. cap. Ex penitentibus. cap. Quicumque. cap. Si ille. cap. Non confidat. cap. Canonis dist. 30. cap. In. dist. 51. cap. Injames 6. q. 1. Quid adverteit Belleus Disquis. Cleric. par. 1. de Discept. Cleric. p. 33. ne Theaur. de Pen. par. 1. cap. 33. Veris. Terio Penitentia solemnis. Et multo minus ad beneficia admittebantur idem publici penitentes, quinimo neque eorum descendentes saltem ex linea masculina. cap. Ubiunque. ubi Glossa in Verb. Masculinum, de Pen. in 6. Quod quomodo procedat, declaratur à Rota p. 2. recentior. decis. 21. & plene traditur à Loterio de Re benefic. lib. 3. quest. 28. à n. 29. usque ad finem.

Ex his omnibus colligere debent Parochi, studioque Confessarii differentiam nostrorum temporum, atque præteritorum circa hororem culpæ, & amorem Penitentia, quam etiam publicam, & foremlem sibi à Pastoribus animarum impostam amplectebantur peccantes, antequam absolutionem reciperent Sacramentalem, prout, (cæteris omiſſis, de quibus Odoric. Rinald. in sionum Anal. Indic. Verb. Penitentia publica) fecit Theodosius Imperator tempore S. Ambrosii ob eadem Theſſaloniam; de qua Theodoretus lib. 5. cap. 17. & Gardin. Baronius Ann. 390. n. 10. Item Imperator Philippus tempore S. Fabiani Papæ, de quo Eusebius Cæsariensis lib. 6. cap. 27. & 29. & idem Card. Baronius Ann. 56. nu. 22. In Ann. 849. n. 3. His similis Petrus Comes Altifiodorensis deinde Imperator Constantinopolitans, de quo Spondan. tom. 1. Anno 1204. n. 20. necnon Godefridus Dux Lotharingia, cujus exemplum compunctionem, & penitentiam describit antedictus Card. Baronius Anno 1097. num. 19. his verbis: Contigit hoc idem anno, Hermannus, & Sigeberto testibus, incendium Viridunens, opera Godefridi Lotharingia Ducis, desperatione rebellantis, ob sublatum sibi ab Imperatore Ducatum, cum autem Dei Genitricis templum ibidem excelsum fuisset, spontanea Penitentia ipse posterus dignum fuisset exemplum; dum, quod ait Lambertus, publicè se verberari fecit, & capillos suos, ne venderentur, multa pecunia redemit, sumptuose ad reedificandam Ecclesiam dedit, & in opere cæmentario per se ipsum plurimumq; vilis mancipii ministerio functus deservivit, donavitque in perpetuum eidem Ecclesie quartam partem Comitatus sui Viridunensis. Equidem hæc diebus gravia audiuntur crimina; sed nulla videtur Penitentia; adeo dicere possumus cum S. Augustino tom. 10. Hamil. 49. loquente de ejusdem Theodosii penitentia; Erubescit plebejus, sive negotiator, quod non erubuit Imperator. Sed de his obiter.

Secunda species eorum, qui detrudebantur in Monasteriis, comprehendit personas, quæ ultrò assumebant statum Penitentia, & hæc in duplici erant differentia; aliæ enim sui juris, & in ætate adulta, sæculo renuntiantes, habitum Penitentia induere, & in Monasteriis vitam penitentem facere volebant; aliæ verò in puerili ætate per parentes Deo offerebantur; de quibus fusi ait Giballin. d. disp. 3. de Ascetis Inclusis cap. 2. §. 3. nu. 16. & §. 7. per totum, & nos breviter hic.

Statum itaque Penitentia eligebant tam viri, quam feminae; tam Clerici, quam Laici, ac etiam aliquando Episcopi, de quibus loquitur Innocentius III. in cap. Post translationem, de Renunciati. ubi casus enumerat, in quibus poterant Episcopi eundem statum Penitentia deserere, & pristinam reasumendam dignitatem. Cæterum sæculares erant personæ, & in statu laicali constitutæ, quæ ad effugiendam mundi pericula, sive respectu corporis, sive respectu animæ, ut plurimum confugebant ad Monasteria, & in illis habitum Penitentia assumebant, tamquam ad Deum conversæ; unde factum est, ut Religiosi, qui Claustra ingrediuntur, non

ut ascendant ad ordines Sacros, sed ut ibi serviant, vocantur Conversi, quales vocabantur prædicti Penitentes, eorum conversionem morum, de qua etiam in Regula Sancti Benedicti cap. 38. & cap. 60. 13 & juxta eandem Moniales Benedictina, dum proficiunt, promittere, ajunt conversionem morum suorum. Idcirco in Monasteriis erant antiquitus duo genera hominum, Nutrii, & Conversi. Illi erant, qui à puerili ætate, lacte religionis educati, perpetua vitæ Innocentia erant spectabiles: isti verò, qui è medio cursu mundanorum bonorum, & sæcularium negotiorum, ætate, usu, & prudentia maturi, ad vitam Monasticam transibant; & quia hi ob experientiam rerum temporalium sæpè præficiantur rebus economicis, & duris agebant cum Nutriis, oriebantur jurgia inter utroque; ex traditis per S. Anselm. lib. de Similitud. cap. 78. Petrum Venerabilem in Statuta Cluniacen. cap. 66. & Hugonem Victor. lib. 4. de Clauſtro anime cap. 43.

Servabantur autem solennes ritus in habitu Penitentia prædicti Conversi tradendo; siquidem Episcopus eos induebat cilicio, comam attondebat, humiliterque cooperiebat, lustrali aqua aspergebat, statas preces cum manuum impositione recitabat, opera penitentia, jejunia, humicationes, & alias corporis afflictiones injungebat, de quibus sparum loquuntur varia Concilia Synodalia, collecta per eundem Giballin. d. Disquis. 3. cap. 2. §. 8. ubi n. 53. subdit: Non dubitamus tamen, aliquos in domibus privatis penitentiam professos fuisse eadem ratione, qua & Virgines, & Vidue, atque Sanctimoniales vitam religioſam domi sue extra Monasteria instituebant: quod multi faciebant in senectute, & morte adventante; ne absque penitentia ex hac vita discederent, juxta illud, quod canit Ecclesia ser. 4. Ciner. Immensum habitum in cinere, & cilicio, & januam, & porem ante Dominum: Emendamus in melius, quæ ignoranter peccavimus; ne subito occupati die mortis, queramus spatium penitentia, & investire nos possimus. Et quoniam prædicti penitentes sive in Monasteriis, sive in propriis domibus induti habitum penitentia, & cilicio, cum eodem sepeliebantur, hinc pius mos emanavit cadavera defunctorum vestitiis aspera Capuciorum, seu Patrum Reformatorum tunica, aut Montialium S. Clara, qui apud nos non raro servatur.

Impuberes etiam, ac pueri, qui à parentibus Deo oblati, recepti erant in Monasteriis, ibidem debebant permanere, & vitam penitentem, ac religiosam assumere, ut habetur 20. q. 1. cap. Ad illis. cap. Monachum, & cap. Quicumque, ubi sic disponitur: Quicumque à parentibus propriis in Monasteria fuerit delegatus, noverit, se ibi perpetuò permanendum: nam Anna Samuelum puerum natum, & oblatum Deo cum piate obtulit; qui & in Ministerio templi, quo à Matre fuerat deputatus permanens, & ubi constitutus est, deservivit. Quod confirmavit Concilium Triboriense, relatum ead. 20. quest. 1. cap. Quem progenitores, his verbis: Quem progenitores ad Monasterium tradiderunt, & in Ecclesia caput canere & legere, uxorem ducere, nec Monasterium deserere poterit: sed si discesserit, reducatur, si conjugiam dimiserit, rursum tondatur; uxorem si usurpaverit, dimittere compellatur.

Porrò hæc conciliares, ac canonice dispositiones intelligendæ sunt de filiis, qui cum ad annos discretionis pervenerint, ratam haberint obligationem, de se Religioni per parentes factam; cui si noluerint consentire, poterant liberè discedere, ut fuit decisum per Sanctum Marcellum Papam in exp. II. l. ad autem, d. 20. quest. 2. sic scribitur: Illud autem statuendum esse censuimus, ut si in minori ætate filii Monasterio oblati fuerint, & sacram Tonsuram, vel velamina susceperint, dignum quidem duximus, ut decimoquinto anno à Prælati moniti in-

qui-

quirantur, utrum in ipso habitu permanere cupiant, an non? Si verò permanere professi fuerint, ulterius parentibus locum minime ampliè postum. Sin autem ad sæcularem habitum reverti voluerint, redandi licentia nullo modo denegetur, quia satis iniuste est, ut coacta servitia Domino præstentur. Quod fuit confirmatum à Cælestino Papa III. in cap. Cùm finis 14. de Regularib. ubi requisitus, quid agendum de puero Religioni oblato per ejus Patrem? respondit: Discretionis tue taliter respondeamus, quid si dicitur puer ad annos discretionis pervenerit, & habitum voluerit retinere Monachalem; si ad hoc induci nequeverit, non est ullatenus compellendus; quia tunc liberum sibi erit, cum dimittere, & bona paternam, que ipsi ex successione proveniunt postulare. Hinc iure optimo, ad tollendos abusus, qui ex hac oblatione filiorum, resultabant, statutum fuit à Sacro Tridentino Concilio sess. 25. de Regular. cap. 15. quod in quacumque Religione tam virorum, quam mulierum, professio non fiat ante decimum sextum annum expletum, nec qui minori tempore, quam per annum, post susceptum habitum in probatione steterit, ad professionem admittatur. Professio autem antea facta sit nulla, nullamque inducat obligationem, ad alicujus Regule, vel Religionis, vel Ordinis observationem, aut ad alios quoscumque effectus. Quæ quidem ætas annorum sexdecim completorum ad profectum in Religione adeo necessaria est, ut si unus solus dies deficiat, profectio sit invalida. Eminentiss. Cardin. de Luca in Annot. ad S. Concil. Trident. discurs. 39. num. 3. Excipiuntur tamen ab hoc decreto Moniales Convertite, quæ profecti possunt etiam ante expletum annum novitatus, & nondum completo anno decimo sexto ætatis suæ. Barboſ. ad Concil. Trid. d. sess. 25. cap. 15. num. 35. & in Summ. Aposol. Decif. collecti. 220. num. 3. Antonell. de Regim. milit. Eccl. lib. 7. cap. 9. num. 9. & Nicol. in Flos. Verb. Convertite num. 10. Quod est de Jure procedat, in factum tamen expedit, ut Convertita faciat annum probationis, & experiat statum illum religioſum, ne contingat post professionem, eam peccata nitere, & totam vitam inquietam ducere. An autem expedit, offerre filios impuberes Religioni, & eos Monasteriis tradere in pupillari ætate? disputant Canonistæ, ac Theologi, quos cumulat Sanchez in Decalog. lib. 4. cap. 18. à num. 8. & seqq. & Giballin. dist. Disquis. 3. de Ascetis Inclusis cap. 2. §. 3. à num. 16. & seqq. quem adire non pigeat studiosos; cùm hæc satis esse debeant circa secundam speciem includitur in Monasteriis penitentia, ac religionis amore.

Tertia species erat illorum, qui Monasticam vitam amplexi, & in ea diu versati, desiderio contemplationis, & altioris perfectionis à superiore Monasterii licentiam imperabant, se claudendi in cellulis, ubi omnino separati à conversatione hominum, coelestia meditantis soli Deo uniti manerent; & hi vocabantur Anachoretæ: ab Ana, quod significat sursum, ut notat Felin. in cap. 2. n. 7. de except. Et Choroena quod interpretatur Canticum, ut ait Laurent. in Analib. Oronast. d. Verb. quasi cantantes Deo laudem in excelsis, elevati mente, & spiritu supra alios Monachos, & Religioſos, unde scribit Isidor. lib. 1. de Ecclesiast. Offic. cap. 15. Genus est Anachoretarum, qui jam Cenobiali conversatione perſecti includuntur in cellis, præcul ab hominum conspectu remoti, nulli præbentes accessum, sed in sola contemplatione divina viventes. Quamvis Justinianus Imperator vocet Anachoretas quasi discudentes, & quiescentes: dum de Monachis Cenobiaribus loquitur, verba facit etiam de Anachoretis in Authen. De Monachis, collat. d. tit. 5. §. Cogitantium, dicens: Nisi tamen quidam eorum in contemplatione, & perfectione degentes, vitam remotam habeant in hospitiis: quos vocare Anachoretas,

ideſt discudentes; & hesychas, ideſt quiescentes, consueverunt tanquam à communione ad meliora exceptoris. Ulterius prædicti inclusi dicebantur etiam Laurita, à Laura; quæ licet significet Conventum, ac Monasterium, ut demonstrat Macer in Hierolex. Verb. Laura; Giballin. d. Disquis. 3. cap. 3. §. 1. & Menochius in Storiar. part. 4. Centur. 8. cap. 54. propriè tamen importat cellulas separatas, in eodem Monasterio constructas, in quibus Religioſi eminentioris virtutis se includebant, ut magis orationi, ac penitentia vacarent, quare de his ita ibidem loquitur Menochius: Quanto rocca al modo di vivere di questi, che abitavano nelle Laure, l'abbiamo assai chiaramente spiegato nella vita di S. Eutimio Abbate, riferita dal Bellando a 20. di Genaro, dove nel cap. 15. si dice, che S. Gerassino fondò la sua Laura vicino al fiume Giordano, nella quale abitavano settanta Monaci, ed in mezzo di essa edificò il Monasterio, nel quale dal principio della loro conversione stavano quelli, che si facevano religiosi, facendo vita comune; dal numero poi de quali il S. Abbate sceglieva alcuni, che nella virtù si erano maggiormente approfittati, e concedeva loro, che lasciata il Monasterio, si videssero alle celle solitarie della Laura, per far ivi vita più ritirata, ed attendere più di proposito a gli spirituali esercizi dell'orazione, lezione, e contemplazione. Il vitio loro nelle celle non era altro, che pane, ed acqua, e dattili; ed in esso non mangiavano mai cosa cotta. Horum Anachoretarum, Cellotarumque, & Lauritarum nonnulla exempla, ex SS. PP. antiquis de prompta referuntur à Giballino d. Disquis. 3. c. 3. §. 1. quibus addi possunt sequentia per me decripta tum ex Vitis Patrum Occidentis, ac Orientis per Benedictum Gononum Monachum Cælestinum collectis; tum ex Ephemeridibus Sacris Hieronymi à Basilica Peris Sacrorati Congreg. Oratorii Neapoli; videlicet, S. Montanus Monachus inclusus in Civitate Rhenensi in Gallia, qui propehavit natiurum S. Remigium Episcopum, ex lib. 1. cap. 10. Histor. Rhem. S. Desideratus Presbyter inclusus in Monasterio Gordoniensi. Dicoſſes Gablonensis, qui relatus fuit inter Sanctos à Joanne Papa VIII. S. Severinus, qui apud Lutetiam Parisiorum Monasticam vitam amplexus, ut multò facilius, ac liberius Divinis vacaret obsequiis, & rerum coelestium contemplationi; cella ita se conclusit, ut omnium hominum convitium, & conspectum vitaret, ut habetur in Brevariis Eccles. Parisiens. die 24. Novemb. S. Maxentius Monachus Pictaviensis inclusus, tempore Regis Clodovei anno 506. S. Barſanuphius Ægyptius inclusus in Monasterio propè Gazam, quem cùm Episcopus voluisset videre, & jussisset rumpi murum cellæ, ignis exivit, à quo territi sunt demolitores, ut refert etiam Card. Baronius Ann. 548. num. 14. S. Hospitius in Gallia pariter inclusus, vir magnæ penitentia anno 570. ex Histor. Franc. lib. 6. cap. 6. D. Gregorius Turonensis. S. Findanus, genere Scotos, Monachus in Alemannia, qui inclusus per annos 22. vixit in austera penitentia, & obiit anno 800. clarus miraculis. S. Amnachadus Scotos, Monachus Fuldenſis, qui Deo servivit inclusus, Anno Domini 1043. post cuius mortem, in eadem cella Anachoretam duxit S. Marianus Scotos Monachus Benedictinus, qui chronicon scripsit à creatione mundi usque ad sua tempora, obiit anno Domini 1086. & refert inter scriptores Ecclesiasticos à Cardin. Bellarmino Anno 1082. S. Iveta Sanctimonialis, quæ fuit Margistra S. Hildegardis & inclusa ob amorem contemplationis migravit ad Dominum anno 1136. Beatus Michael Monachus Camaldulensis inclusus in Eremitio Camaldulen. annis 15. Inventor Goronæ Domini, quæ recitatur per 33. Pater, & 5. Ave, & pluribus est decorata Indulgentiis, obiit anno Domini 1522. Hi omnes apud d. Benedictum Gononum in Vitis PP.

vir PP. Occid. At. ex Hieronym. à Basilica Petri die 10. Aprilis. S. Paternus Scotus, de quo S. Petrus Damianus scribit, fuisse Monachum Benedictinum in Civitate Paduberna, alias, Theuderio, qui inclusio in cella revelationem à Deo habuit, de futuro incendio per totam Civitatem ob criminum immanitatem, fecitque predicare penitentiam, sed absque fructu, idè anno 1058. die Veneris ante Dominicam Palmarum, ignis Divinæ ultrix Justitiæ Urbem exarsit, ac totum Monasterium, ejusque cellam, à qua noluit exire; ut cum aliis, & pro aliis penam incendii suserret. Si quis alia Inclusorum Monachorum exempla desiderat, ea facile inveniet in Vitis Sancto- rum, & præcipuè Monachorum Carthusianorum, & Eremitarum Camaldulensium.

Sed hic non inlegans succedit quæstio, an vita Anachoretica sit perfectior Cœnobitica? Pro favore Anachoreticæ vitæ facit ratio; quia diximus, cum 24 Monachi piè conversati essent in Monasterio longo tempore, de superiorum licentia ad Anachoresim, & inclusionem in cellis transibant, desiderio majoris sanctitatis. Ergo vita Anachoretica est sanctior, & perfectior, quam sit Cœnobitica. E contra hanc non esse inferioris sanctitatis ex eo demonstratur, quòd Christus Dominus jussit Divo Petro in signum præcipui amoris, ut oves suas pasceret. Etiam ex eremo Spiritus sanctus ad turbas edocendas, vocavit, sanctum Joannem Baptistam ad prædicandam Penitentiam, & Joannem, qui hoc officium detrectabat, naufragio punivit. Pro utraque opinione plurim SS. Patrum argumenta, & encomia cumulat Giballin. diù. Disquis. 3. de Affectis Inclusis cap. 1. §. 6. & de excellentia utriusque vitæ disquisit S. Thom. 2. 2. quæst. 188. artic. 8. Cæterum dirimitur controversia ope distinctionis. Vel enim vita Anachoretica consideratur in se, & quia supponit sufficientiam omnium virtutum in Anachoreta, est perfectior altera. Aut consideratur in homine, quatenus tendit ad perfectionem, & vita Cœnobitica est perfectior, quia est securior, & utilior; tum ad illuminationem intellectus, tum ad exercitium virtutum, quæ per præcepta superiorum, & per exempla æqualium magis, ac magis acquiruntur. Hinc illud: Melius est duos esse simul quam unum; habent enim emolumentum societatis suæ, si unus ceciderit ab altero suscipitur. Vt soli, quia cum ceciderit non habet sublevantem se. Eccl. 4. 9. & hæc omnia dicta sint de primo genere Inclusorum in Monasteriis, sive ob publicam impostam Penitentiam, sive ob statum Penitentiae ultra assumptum ab adultis abrenuntiantibus sæculo, aut ab impuberibus per parentes oblati, sive per Monachos diù in Cœnobio versatos, & ad Anachoresim strictiorem, per inclusionem in Lauris, cellulisve, ob amorem aliorum contemplationis transientes.

Secundum genus Inclusorum erat illorum, qui extra Monasteria, sed non longè ab illis, eligebant sibi locum ad habitandum, in quo clausi per totam vitam permanebant. Horum duo erant ordines. Unus plurimum Monachorum ejusdem Cœnobii, qui ad beneficium superioris egrediebantur ad Lauras, idè ad Cellas non multum distantes, ut ibi orationi, & contemplationi impensius vacarent. Alter aliorum piorum hominum, qui post longas peregrinationes, à Deo inspirati processerunt propè aliquam Basilicam, vel religiosam domum eligebant, & ibi sibi obedientiam Episcopi, aut alterius Superioris Ecclesiastici vivebant inclusi. De primis fusè loquitur Giballin. d. Disquis. 3. cap. 3. §. 2. testimonia plura adducens antiquorum Scriptorum, inter quos Palladius Galata cap. 69. ait de illis: Degunt in multa quiete uniusquisque per se inclusus; stant non nisi in Ecclesiis, & in Synaxi se vident; ad eam enim accedebant omnes die Dominico, ut testatur Rufinus Presbyter, (qui vivebat anno Domini 300. teste Card. Bellarm. de Scriptor. Eccl.) in sua Historia cap. 22.

Singuli per cellulas comanent, silentium ingent, & quies magna inter eos. Die tantum Sabbati, & Dominica in unum ad Ecclesiam eorum, & ibi fœderatos invicem tamquam celo redditis vident. Subdit autem Giballin. d. §. 2. num. 11. de iisdem inclusis: Numquam porro alterius cellam invadunt, nisi duplici ex causa; prima est ægri visitandi, & sublevandi; ubi enim aliquem à conventu, & Synaxi abesse vident, illum inæqualitate aliqua corpori detentum suspiciunt, & ipsum omnes visitant; non tamen simul, sed suis singuli temporibus, & que levando agro faciunt, conferunt. Altera causa est, ut illos verbo instruerent, & velut athletes in agone postpositi sermonis consolatione perurgere possent. Prosequitur postea n. 17. narrare vitam asperam, & duram quam 26 prædicti Monachi inclusi debebant in cellis, quibus non erat secundus amictus; sed stratum sturea, ac vestis centonium, atque embryumum, idèst grossiores papyri in longos, gracileque fasciculos coarctate ad sedendum, & dormiendum, quos Monachos decebat habere, ut constat ex Cassiano collat. l. cap. 23. Talis erat primus ordo Inclusorum degentium penes Monasteria.

Alter ordo erat illorum, qui vel ad servandam vitæ innocentiam, sic à Deo inspirati, non longè ab Ecclesiis, vel Monasteriis se includebant in aliquo Eremitorio, seu parva domuncula sub regimine, & obedientia alicujus Patris spiritualis, vel qui post 27 multas peregrinationes, & discrimina mundi, eandem inclusionem eligebant, ad penitentiam agenda, & hi propriè dicebantur Eremitæ. De primis exemplum habemus in S. Nilamone inclusio in parva casa penes Oppidum Geras, qui electus Episcopus, recusans ob humilitatem Pastoralis fastidium; mortem à Deo orans petit, & obtinuit; ut ex Nicephor. Histor. lib. 13. cap. 17. Cardin. Baronius anno 403. num. 32. & Gonon. in Vitis PP. Orientis pag. 84. Item in Sancto Martino Eremita, cujus vitam transcribit P. Petr. Ribadeneira in Extravag. die 14. Februar. Item in B. Rainerio tempore Innocentii Papæ III. inclusio sub obedientia Episcopi Osnaburgensis, in Vestphalia, de quo Hieronym. à Basilica Petri in Ephem. Saer. die 11. Aprilis. Item in S. Lupicino, de quo ex S. Gregorio Turonensi Gonon. in Vitis PP. Occident. pag. 62. Item in B. Joanne Presbytero inclusio, de quo ex eod. S. Gregor. idem Gonon. pag. 447. Item in S. Eparchio pariter inclusio in Aquitania propè Urbem Engolismam per annos quadraginta, qui migravit in Cœlum anno 583. ut scribit idem Gonon. pag. 428. De Sanctis Feminis autem plura, & quidem mirabilia inclusionis exempla Lector curiosus poterit haurire ex prædictis Ephemericis. Sacris Hieron. à Basilica Petri, & præcipuè in Vitis ibi per eum exaratis B. Ivettæ 12. Januar. B. Gemæ 13. Januar. S. Dominæ 14. Februar. B. Azecæ 26. Januar. S. Paulinæ inclusæ, de qua antedictus Gonon. in Vitis PP. Occid. pag. 120. & S. Wiboræ pag. 448. De secundis autem conferunt testimonium Vitæ B. Moysis Anachoretæ viri magnæ penitentiae, de quo Ribadeneira in Extravag. die 28. Aug. & S. Drogonis nati in hoc mundo absque Patre, & absque Matre, quia fuit filius posthumus, ejusque mater obiit in partu, & ipse extraxus fuit ex latere ejus, cujus mirabilem vitam narrat idem Hieronym. à Basilica Petri die 16. Aprilis. Alia exempla inclusorum tam Virorum, quam mulierum refert Raderius 3. par. Viridar. cap. 5. & Giballin. de Affectis Inclusis d. Disquisit. 3. cap. 4. §. 2. ad quos Lector recurat.

Tertium tandem genus Inclusorum eorum est, qui secludebant extra, ac longè, immò longissimè à Monasteriis, aliorumque hominum conversatione, idèst in desertis, & vastissimis solitudinibus, in quibus repentes antra, speluncas, aut monumenta, in eis se in-

cludebant. Et hi propriè vocabantur Solitarii. Horum primus fuit S. Paulus, idèst nuncupatus primus Eremita, qui Anno Domini 253. cum esset viginti trium annorum transiit in Eremum, in quo annis nonaginta solitarius Deo servavit, nutritus medietate panis unius, quem Corvus ei afferebat usque ad annum Domini 343. in quo Deo jussu visitatus à S. Antonio Abbate, (qui pariter anno 268. in sepulchro filii domicilium elegerat, & anno 285. in desertum, relicta patria, secesserat) migravit ad Dominum, ut ad dd. annos refert Emin. Card. Baronius, quorum sanctorum Eremitarum exempla secuti jugiter fuerunt plurimi servi Dei, de quibus sic testatur S. Hieronymus; in Vita S. Pauli cap. 5. his verbis: Jesum testor, & Sanctos Angelos ejus, in ea Eremiti parte, que juxta Syriam Saracenis jugitur, vidisse me Monachos, de quibus unum triginta annis per annos clausi, hordaceo pane, & tulenta aqua vixit; alter in cisterna veteri, quam Gentilis sermone Syri cubam vocant, quinque carciis (idèst sicibus aridis) per singulos dies desestabat. Lustravit autem S. Hieronymus se in deserto Syriæ anno Domini 378. Et de hujusmodi Anachoretis inclusis in desertis, ac montibus inaccessis fusè scripsit Theodoretus in suo Phlotheo relatus inter Scriptores Ecclesiasticos ab Emin. Card. Bellarm. anno 430. Et prædictis proximus fuit S. Onuphrius, de quo Martyrol. Roman. 12. Junii sic ait: In Ægypto S. Onuphrii Anachoretæ, qui in vasta Eremo sexaginta annis vitam religiosè peregit; & magnis virtutibus, ac meritis clarus migravit in Cœlum; cujus insignia gesta Paphnutii Abbas conscripsit. Paphnutii hujus Abbatis iter per desertum, in quo alios Anachoretas à multo tempore inclusos reperit, narrat in ejusdem S. Onuphrii vitæ P. Alexius Segala in Catena aurea pag. 369. Plures pariter Anachoretæ solitarii commendantur in Martyrologio Romano, inter quos SS. Gerasimus die 5. Martii, Zosymus die 4. Aprilis, de quo Justinianus Imperator, in cit. Audent. de Monachis inclusis l. tit. 5. §. Sancimus; ita loquitur Zosymus: Deo amabilis, Vir famosissimus in conversatione; & propè vicissimum, & certissimum ætatis agens annum; pollens autem & animi virtutibus, & corporis operationibus, tanta quadam in coenosis Dei florere. Item Barbanphus die 11. Aprilis. Bellarion. die 17. Junii; quibus addenda mulier insignis penitentiae sancta Maria Ægyptiaca, que annos quadraginta septem in Eremo consumpsit, neminem videns, ut legitur in ejus vita apud Ribadeneiram in Extravag. die 11. Aprilis, & apud Vorag. pag. 43.

Porro non in Oriente tantum Anachoretæ fuerunt in solitudinibus commorantes; sed etiam in Occidente, ut probat Giballin. d. Disq. 3. cap. 4. §. 1. ubi ex Sulpitio Severo. Dialog. 2. refert S. Martinum, qui obiit anno 402. voluisse visitare Virginem quamdam in deserto Galliæ inclusam, à qua fuit omnino repulsus, summa ejus edificatione; & S. Eucherium Senatorio genere nobilem, vel in agro suo super fluvium Durantiam intra septa speculæ conclusum latuisse, donec divino monitu quaesitus, effracto muro pelucæ vi abductus consecratus fuit Episcopus Lugdunensis anno 435. Et de aliis pluribus inclusis in Anachoresi scripsit S. Gregorius Turonensis tum in Hist. Franc. tum in lib. de Vitis Patrum, & tamen ipse obiit anno 596. Idemque in reliquo Occidente narrat Auctor Opusculi de Vita Eremitica ad Sororem inter opera S. Augustini. His jungerè liceat vitam S. Hervæi Eremitæ, cujus Mater defuncto Rigurio marito, se liberam fenavit, relicti omnibus facultatibus, se liberam fenavit, ubi pluribus annis Deo servavit; Ulphredo viro optimo de ea tantum notitiam habente; qui tandem ad illam conduxit Hervæum factum adultum; cujus exemplo inflammatus secessit & ipse in horrendum quoddam desertum juxta Lixenam

fluvium, ut in Vitis SS. Patrum Occidentis narrat. Benedic. Gonon. Monach. Cælestin. lib. 2. pag. 115. apud quem in par. 2. Inq. Eremi. Orientis pag. 72. legitur etiam mirabilis vita Virginis Theoditæ, quæ vitam Anachoreticam triginta quinque annos duxit in Insula Para. lupinis, & herbis nutrita; quibusvis personis incognita, donec appropinquante morte, Deo ita disponente, fuit à Venatore quodam reperta; ut infra referam circa ejus Communionem.

Hujusmodi autem Anachoretis, & totalis solitudinis multa motiva colligit Giballin. in Disquis. 3. cap. 4. §. 3. quorum præcipua erant timor persequutionum, quarum declinandarum causa in primis 31 Ecclesiæ sæculis fideles ad desertum confugiebant, ut legitur in vita Sancti Pauli primi Eremitæ, & S. Antonii Abbatis. Item amor servandæ castitatis præsertim in Virginibus, quarum plurimas in antris, & specubus inclusas ad evitanda conjugia, narrat idem Giballin. d. cap. 4. §. 3. num. 8. Inter quas Agnes Virgo Hispana, quæ Valentia concionibus Sancti Vincentii Ferrerii anno Domini 1378. Et de hujusmodi Anachoretis inclusis in desertis, ac montibus inaccessis fusè scripsit Theodoretus in suo Phlotheo relatus inter Scriptores Ecclesiasticos ab Emin. Card. Bellarm. anno 430. Et prædictis proximus fuit S. Onuphrius, de quo Martyrol. Roman. 12. Junii sic ait: In Ægypto S. Onuphrii Anachoretæ, qui in vasta Eremo sexaginta annis vitam religiosè peregit; & magnis virtutibus, ac meritis clarus migravit in Cœlum; cujus insignia gesta Paphnutii Abbas conscripsit. Paphnutii hujus Abbatis iter per desertum, in quo alios Anachoretas à multo tempore inclusos reperit, narrat in ejusdem S. Onuphrii vitæ P. Alexius Segala in Catena aurea pag. 369. Plures pariter Anachoretæ solitarii commendantur in Martyrologio Romano, inter quos SS. Gerasimus die 5. Martii, Zosymus die 4. Aprilis, de quo Justinianus Imperator, in cit. Audent. de Monachis inclusis l. tit. 5. §. Sancimus; ita loquitur Zosymus: Deo amabilis, Vir famosissimus in conversatione; & propè vicissimum, & certissimum ætatis agens annum; pollens autem & animi virtutibus, & corporis operationibus, tanta quadam in coenosis Dei florere. Item Barbanphus die 11. Aprilis. Bellarion. die 17. Junii; quibus addenda mulier insignis penitentiae sancta Maria Ægyptiaca, que annos quadraginta septem in Eremo consumpsit, neminem videns, ut legitur in ejus vita apud Ribadeneiram in Extravag. die 11. Aprilis, & apud Vorag. pag. 43.

Porro non in Oriente tantum Anachoretæ fuerunt in solitudinibus commorantes; sed etiam in Occidente, ut probat Giballin. d. Disq. 3. cap. 4. §. 1. ubi ex Sulpitio Severo. Dialog. 2. refert S. Martinum, qui obiit anno 402. voluisse visitare Virginem quamdam in deserto Gallæ inclusam, à qua fuit omnino repulsus, summa ejus edificatione; & S. Eucherium Senatorio genere nobilem, vel in agro suo super fluvium Durantiam intra septa speculæ conclusum latuisse, donec divino monitu quaesitus, effracto muro pelucæ vi abductus consecratus fuit Episcopus Lugdunensis anno 435. Et de aliis pluribus inclusis in Anachoresi scripsit S. Gregorius Turonensis tum in Hist. Franc. tum in lib. de Vitis Patrum, & tamen ipse obiit anno 596. Idemque in reliquo Occidente narrat Auctor Opusculi de Vita Eremitica ad Sororem inter opera S. Augustini. His jungerè liceat vitam S. Hervæi Eremitæ, cujus Mater defuncto Rigurio marito, se liberam fenavit, relicti omnibus facultatibus, se liberam fenavit, ubi pluribus annis Deo servavit; Ulphredo viro optimo de ea tantum notitiam habente; qui tandem ad illam conduxit Hervæum factum adultum; cujus exemplo inflammatus secessit & ipse in horrendum quoddam desertum juxta Lixenam

fluvium, ut in Vitis SS. Patrum Occidentis narrat. Benedic. Gonon. Monach. Cælestin. lib. 2. pag. 115. apud quem in par. 2. Inq. Eremi. Orientis pag. 72. legitur etiam mirabilis vita Virginis Theoditæ, quæ vitam Anachoreticam triginta quinque annos duxit in Insula Para. lupinis, & herbis nutrita; quibusvis personis incognita, donec appropinquante morte, Deo ita disponente, fuit à Venatore quodam reperta; ut infra referam circa ejus Communionem.

Hujusmodi autem Anachoretis, & totalis solitudinis multa motiva colligit Giballin. in Disquis. 3. cap. 4. §. 3. quorum præcipua erant timor persequutionum, quarum declinandarum causa in primis 31 Ecclesiæ sæculis fideles ad desertum confugiebant, ut legitur in vita Sancti Pauli primi Eremitæ, & S. Antonii Abbatis. Item amor servandæ castitatis præsertim in Virginibus, quarum plurimas in antris, & specubus inclusas ad evitanda conjugia, narrat idem Giballin. d. cap. 4. §. 3. num. 8. Inter quas Agnes Virgo Hispana, quæ Valentia concionibus Sancti Vincentii Ferrerii anno Domini 1378. Et de hujusmodi Anachoretis inclusis in desertis, ac montibus inaccessis fusè scripsit Theodoretus in suo Phlotheo relatus inter Scriptores Ecclesiasticos ab Emin. Card. Bellarm. anno 430. Et prædictis proximus fuit S. Onuphrius, de quo Martyrol. Roman. 12. Junii sic ait: In Ægypto S. Onuphrii Anachoretæ, qui in vasta Eremo sexaginta annis vitam religiosè peregit; & magnis virtutibus, ac meritis clarus migravit in Cœlum; cujus insignia gesta Paphnutii Abbas conscripsit. Paphnutii hujus Abbatis iter per desertum, in quo alios Anachoretas à multo tempore inclusos reperit, narrat in ejusdem S. Onuphrii vitæ P. Alexius Segala in Catena aurea pag. 369. Plures pariter Anachoretæ solitarii commendantur in Martyrologio Romano, inter quos SS. Gerasimus die 5. Martii, Zosymus die 4. Aprilis, de quo Justinianus Imperator, in cit. Audent. de Monachis inclusis l. tit. 5. §. Sancimus; ita loquitur Zosymus: Deo amabilis, Vir famosissimus in conversatione; & propè vicissimum, & certissimum ætatis agens annum; pollens autem & animi virtutibus, & corporis operationibus, tanta quadam in coenosis Dei florere. Item Barbanphus die 11. Aprilis. Bellarion. die 17. Junii; quibus addenda mulier insignis penitentiae sancta Maria Ægyptiaca, que annos quadraginta septem in Eremo consumpsit, neminem videns, ut legitur in ejus vita apud Ribadeneiram in Extravag. die 11. Aprilis, & apud Vorag. pag. 43.

Porro non in Oriente tantum Anachoretæ fuerunt in solitudinibus commorantes; sed etiam in Occidente, ut probat Giballin. d. Disq. 3. cap. 4. §. 1. ubi ex Sulpitio Severo. Dialog. 2. refert S. Martinum, qui obiit anno 402. voluisse visitare Virginem quamdam in deserto Gallæ inclusam, à qua fuit omnino repulsus, summa ejus edificatione; & S. Eucherium Senatorio genere nobilem, vel in agro suo super fluvium Durantiam intra septa speculæ conclusum latuisse, donec divino monitu quaesitus, effracto muro pelucæ vi abductus consecratus fuit Episcopus Lugdunensis anno 435. Et de aliis pluribus inclusis in Anachoresi scripsit S. Gregorius Turonensis tum in Hist. Franc. tum in lib. de Vitis Patrum, & tamen ipse obiit anno 596. Idemque in reliquo Occidente narrat Auctor Opusculi de Vita Eremitica ad Sororem inter opera S. Augustini. His jungerè liceat vitam S. Hervæi Eremitæ, cujus Mater defuncto Rigurio marito, se liberam fenavit, relicti omnibus facultatibus, se liberam fenavit, ubi pluribus annis Deo servavit; Ulphredo viro optimo de ea tantum notitiam habente; qui tandem ad illam conduxit Hervæum factum adultum; cujus exemplo inflammatus secessit & ipse in horrendum quoddam desertum juxta Lixenam

se concessum scribit Pater Daniel Bartol. in eius Vita libr. 1. cap. 8. Undecimò, Sacra Communione refectas pariter à SS. Angelis B. Agnetem de Monte Politiano die 20. Aprilis. Ven. Matrem Pasiteam Senensem die 11. Maji. Ven. Metildem Monialem Benedictinam à Bavaria die 6. Julii. Ven. Beatricem Ordinis Minimarum Sancti Francisci de Paula die 27. Augusti. Aliam devotam Anonimam die 26. Septembris, vulgari sermone, sed non vulgari stylo scribit P. Franc. Marchesius Congreg. Orator. Romæ in Diario Sanctissimi Sacramenti. Tandem etiam Sorori Pudentianæ Zanoniæ Virgini Bononiensi, ex Tertio Ordine Sancti Francisci hujuscemodi gratia fuit cælitus concessa, ut pluries à Sanctis Angelis Sacra Eucharistia ei præberetur, ut in ejus Vita narrae Joannes Andreas Rota Canonicus Bononiensis. ac Monialium ibidem Vicarius c. 11. §. cap. 18. Igitur sicut sapè Divina clementia voluit famulis, ac famulabus suis dilectis per manus sanctorum Angelorum Venerabile Sacramentum porrigere; cur detrectabimus credere, eadem gratia dignatos fuisse sanctos illos Eremitas, qui in Anachoresi excelsam penitentiam, ac cælestium contemplationem, pura mente, diu erant prosequuti?

47 Sed non est omittendum, Anachoretas inclusos omnino incognitos cuiusque alteri homini post quintum sæculum à mundi Redemptione vix reperiri, quandoquidem sequentibus annis ferè omnes in sylvis, cavernisque permanentes aliquem habebant fidelem amicum, à quo necessaria pro sustentatione corporis recipiebant, & per consequens etiam spiritualia sibi dabantur. Testis sit auctor Vitæ Matris Sancti Hervæi Eremitæ Britanni, de qua supra n. 30. ex Gonomo in Vitæ PP. Occiden. pag. 115. ad quam in abscon-

dità sylva reclusam ductus fuit ipse Hervæus filius à Ulpreo viro optimo, qui locum, in quo Mater ejus morabatur, scribit. Et ibidem post mortem Matris Anachoresim faciente eodem S. Hervæo, tempore sui obitus habuit nuntium, qui & Episcopum, & ejus conjunctos monitos faceret: unde subdit Auctor prædictus, quod fuit Vñtius à parentibus, & Episcopo, qui ei sacrosanctum Eucharistia tradidit Sacramentum; deinde migravit ad Dominum Anno 580. Et ex his resoluta sit prima pars Quæstionis de Communione Eremitarum, & Inclusorum in desertis.

Cæterum quia jampridem Quæsitum hoc propositi R. P. D. Hieronymo à Basilica Petri, olim hic Patavii Aulico Nobili Eminentiss. ac Reverendiss. Domini mei Cardinalis Barbadiçi, nunc autem Sacerdoti Congregationis Oratorii Neapolis, Viro pietate, lectione ac intelligentia Historiæ Sacræ conspicuo, meique amicitissimo; à quo fuit communicatum Illustrissimo, ac Reverendissimo Domino Pompeo Sarnellio Episcopo Vigiliarum, cujus eximie bonitatis, & eruditionis radii coruscant in Speculo Cleri secularis opere tripartito, per eundem Prælatum in lucem edito Neapoli Anno 1678. Et in ejus Epistolis Ecclesiasticis typis impressis, pariter Neapoli Anno 1686. à quo quidem Illustrissimo, ac Reverendissimo Episcopo Sarnellio data fuit pro responso sequens Epistola, placuit mihi eam hic interere in obsequium Auctoris Literarissimi, ejusque egregiæ doctrinæ; qua magis, magisque elucidatur Quæsitum ipsam de Anachoretarum Communione.

Tenor. Epistolæ responsivæ ad prædictam R. P. D. 50 Hieronymum à Basilica Petri talis est.

Molto Reverendo Padre

Signor mio, Padrone Osservandiss.

Padre Bascapè, mio Signore, da quando in qua le Nottole sono divenute Uccelli di luce? Da quando in qua le Aquile dimandano lumi a Pipirelli? Che mi creda qualche cosa Monsignore Chericato, che non mi conosco, va bene; ma ella, che mi conosce? Or via io vo credere, che trattandosi de' Romiti; debba sentirsi il padre de' gl'umili. Ubbidisco.

E' adunque il dubbio, Come tanti Romiti Santi siano stati 40, 50, 60, e più Anni nelle Spelonche senza i Sacramenti della Confessione, e Comunione; mentre l'uso di questi è de Jure Divino; per quanto il comune de' Teologi asserisce; e San Marco Romito, siccome scrivono più Autori, che visse 130. Anni, e di essi ne parlò 95. in una Spelonca, senza avere nè visto, nè parlato con persona alcuna, solo ebbe nella morte un altro Romito non Sacerdote; acciòche intendesse, e divulgasse la di lui santa Vita, e gli assistesse alla morte.

Per ripigliare la cosa, come si suole dire, ab ovo, concedo in prima essere verissimo, che la Confessione, e Comunione sia de Jure Divino; ma standosi in questo Jus Divino, in quanto alla Confessione, esso obbliga sol quelli, che hanno coscienza di peccato mortale; e quest'obbligo preme almeno nell'articolo, o nel probabile pericolo della morte. Di nuovo l'obbligo di confessarsi è di due maniere, *vel in Re, vel in Voto*. In Re, essendovi l'opportunità del Sacerdote; in Voto, non essendovi questa opportunità, cioè a dire facendo atto di contrizione, col desiderio di confessarsi sacramentalmente, se potesse. Ma chi è, che dirà, che quei Romiti, i quali si ritiravano ne i Deserti, dove sapevano non poter avere comodità di Confessore, non si confessassero prima, e ben lavassero la coscienza loro; come abbiamo, che fece Santa Maria Egiziaca nella Chiesa di S. Giovanni, dove si Confessò, e Comunicò prima di andare al Deserto? Ma mi si opporrà: E se stando ivi avessero di nuovo mortalmente peccato? Rispondo, essere piene le vite de' Padri de' gli esempj, che i più rimoti Solitarii, occorrendo, che soccombessero alle tentazioni, lasciavano il Deserto, ed andavano a' Conventi per confessarsi. E quando mai non avessero avuto Sacerdote, bastava, come ho detto, la Contrizione col Voto della sacramentale Confessione, e quella tanta penitenza ammirabile, anzi che imitabile, che vi aggiungevano. Ho detto, stando nel Jus Divino; perciocchè il Precetto della Chiesa di Confessarsi almeno una volta all' Anno, è da Innocenzio Terzo in qua dell' Anno 1215. Ma posto, che nel tempo di quei Romiti fosse stato altro precetto; pure i precetti della Chiesa obbligano quei, che ponno; e non quei, che sono impotenti, come erano quei Romiti da divina ispirazione, anzi da aperte rivelazioni indotti a quel genere di vita solitaria.

Altrettanto dico della Comunione, essendo ella de Jure Divino necessaria di necessità di mezzo, *vel in Re, vel in Voto*. In Re, se ve n'è l'oppo-

De Sacramento Eucharistia.

rità; ed in Voto, se non si può altrimenti. La dottrina di S. Tommaso è chiarissima nella par. 3. q. 80. art. 11. in Corp. dove così dice: *Duplex est modus percipiendi hoc Sacramentum; scilicet Spiritualis, & Sacramentalis. Manifestum est autem quod omnes tenentur saltem spiritualiter manducare; quia hoc est Christo incorporari. Spiritualis autem manducatio includit votum, seu desiderium percipiendi hoc Sacramentum; & ideo sine voto percipiendi hoc Sacramentum, non potest homini esse salus. Frustra autem esset votum, nisi impleteretur, quando oportunitas adesset.* Ecco adunque come quei Santi Romiti si Comunicavano spiritualmente, e senza dubbio si farebbero Comunicati anche sacramentalmente, quando ne avessero avuto l'opportunità: Siccome detestabili erano quelli, che avendone l'opportunità, ciò non ostante più, e più Anni, se ne stavano senza Comunicarsi; onde Innocenzio III. nel cap. *Omnis utriusque sexus, De Pœnit. & Remiss.* notissimo, ordinò, che tutti i Fedeli giunti a gl'anni della discrezione fossero tenuti di Comunicarsi sacramentalmente almeno una volta all' Anno. Quanta fame ne avessero quei Santi Romiti appare dalla vita di Santa Maria Egiziaca, che per 47. anni essendosi Comunicata spiritualmente, si raccomandò all' Abate Zosimo, che la Comunicasse sacramentalmente prima di morire, siccome ottenne.

Ed io voglio credere, che tutti quei Santi Romiti, che vissero assai lungi da' Monasterj, solitarij, ed ignoti, ma per Divina rivelazione scoperti ad altri Monaci, questi ancorchè non Sacerdoti, ma Laici Religiosi portassero loro la Santissima Eucharistia; il che s'intenda per quelle parole di benedizioni, e di azioni di grazie, che facevano insieme.

Che Religiosi non Sacerdoti potessero allora portare loro la Santissima Eucharistia, è cosa notissima nelle Storie Ecclesiastiche; perciocchè essendosi introdotto nel tempo delle persecuzioni, che non potendosi i Cristiani riunare spesso insieme; fu loro conceduto, che, perchè fossero sempre disposti, e prestati al martirio, quando intervenissero alla Messa, non pure si Comunicassero, ma eziandio portassero a casa delle Particole, che conservate con molta riverenza prendevano digiuni ogni mattina per tempo. Di questo uso fa menzione S. Basilio, scrivendo ad Casariani Patriam; mentre dice, che gli stessi Laici d' Alessandria, e d' Egitto, per la maggior parte conservavano la Comunione nelle proprie case; ed oltre S. Basilio moltissimi de' gl'antichi Padri fanno di ciò chiara testimonianza: ed a' di nostri, rapporta il Padre Segneri nel Cristiano Istruito, su ciò conceduto dal Romano Pontefice alla Regina Maria Stuarda, desiderosa di potere colla Santissima Eucharistia stare più munita alla morte, che poi sostenne con tanta gloria della vera Religione Cristiana, e scorno della contraria.

Notissimo per gli tempi andati è il fatto di Serapione presso il Cardinale Baronio Anno 255. nu. 33. il quale non potendo essere sciolto da' legami del corpo senza la Santissima Comunione, mandò un Fanciullo suo Nipote dal Prete, che quegli ve-

L nite

Molto

niffe a comunicarlo; ma trovandoli il Prete ancora malato, quelli mandò la Particola per quel garzoncello medesimo, ordinandogli ciò, che avea a fare, ed il garzoncello comunicò il Vecchio moribondo, che riceuuta la Santiffima Comunione rese l'Anima a Dio.

Che poi i Monaci commoranti nel Deserto, dove non vi avea Sacerdote, tenendovi la Comunione, la pigliavano per se, lo riferisce San Basilio nell'Epistola sopracitata; e quell'uso dice il Cardinale Baronio (Anno 57.) durò nella Chiesa Occidentale fino ad Ormida Papa il meno, quando fu tolta via dal Concilio Cefarugustano in Spagna. Ma nella Chiesa Orientale continuò dopo i predetti tempi; siccome fan manifesto molti Esempi del Prato Spirituale; nel quale parimente si ha, che la Santiffima Eucaristia conservavasi da un'anno all'altro; cosa tanto praticata da Greci, che fu proibita da Papa Clemente VIII. nella Costituzione, che comincia: *Santiffimus. ec. la 34.*

Sicchè avendo i Monaci, benchè all'ora Laici, la SS. Eucaristia, potendola essi portare, anzi portandola seco ne viaggi (come S. Ambrosio conta di Satiro suo fratello; e S. Gregorio di Massimiano Vescovo di Seragufa, e che tale usanza in qualche luogo durasse fino a' giorni di Alessandro Terzo, lo san palese gl'atti di S. Lorenzo Vescovo Dublinese) non resta da dubitare, che mandati essi da Dio a visitare Monaci solitari, non portassero seco la SS. Comunione; sapendo essere mandati, quando coloro erano vicini alla morte; come fu mandato Sant'Antonio Abate a San Paolo primo Romita; il Monaco a San Marco Romita rapporta to, ed altri molti, come nelle Vite de' SS. Padri.

Mi si replicherà, che ciò non si trovi scritto. Adunque nè meno Sant'Antonio Abate, nè tanti altri, che morirono o fra Monaci, o nelle Città, nè si confessarono, nè si comunicarono, perchè nelle Vite loro non è scritto? Questa sarebbe una conseguenza molto assurda; sapendosi, che chi scrisse le vite loro, badò a narrarne gl'eventi, e documenti, non tutte le misuzie, che si debbono supporre. E chi legge la vita della gran Peccatrice, e poi massima Penitente S. Maria Egiziaca, crederà, che se ne andasse al deserto, senza nè men confessarsi, prima di ritirarsi alla Penitenza? E pur è vero, che ciò non sarebbe scritto, se nel fine del racconto della sua vita, coll'occasione di dimandare la Comunione, non avesse detto, essere passati 47. anni, che non si era comunicata sacramentalmente, da che si comunicò prima di entrare nel deserto nella Chiesa di S. Gio: Battista, presso il Giordano. Diremo dunque, che si comunicò senza confessarsi, perchè non è scritto? Sarebbero queste inezzie. Sicchè io tengo per indubitato, che quei Santi

Romiti, che furono visitati nel fine della loro Vita riceverono tutti il Santissimo Viatico; e quei che non furono visitati, si comunicarono Spiritualmente.

Ma come sono io sciocco, portando notole in Atene? P. Bascapè mio Signore, io ho risposto per ubbidire; benchè io stia qui senza libri; se mi fossi trovato in Benevento presso la Biblioteca del mio Signore Cardinale Arcivescovo Orfini, avrei potuto dir qualche cosa più a proposito. Supplica ora la vastissima erudizione di V. S. che ella non può nascondere, mentre i suoi libri dati alle Stampe la palefano. E raccomandandomi alle sue Sante Orazioni, a V. S. baccio divotamente la mano.

Di V. S. mio Signore 20. Giugno 1693.
Devotiss. fervitore obligatiss.

Pompeo Vescovo di Bisaglia.

Restat pro complemento totius Quæstionis, ut uno verbo resolvatnr ejus pars ultima; videlicet, quomodo iidem Anachoretæ adimplebant Præceptum de audienda Missa festiviis diebus? Circa quod sciendum est, hoc præceptum emanasse à Sanctis Apostolis, & semper fuisse in Ecclesia custoditum, ut habetur in cap. Omnes fideles 62. in cap. Missas 64. de Consecr. dist. 1. de quorum Canonum intelligentia videntur Azorius tom. 1. lib. 7. c. 1. quæst. 1. ubi refert opinionem aliquorum opinantium, præceptum de audienda Missa diebus festis obligasse tantummodò sæculares, ut in dist. cap. Missas. Sed Anachoretæ, & Eremitæ non erant sæculares; sed, quod sunt personæ Ecclesiasticæ, Carolus de Gradis de effect. Cleric. effect. 1. n. 106. Ricilius Lucubrat. Ecclesiast. lib. 3. cap. 3. num. 1. ubi text. in DD. Ergo iidem non asciebantur dicto præcepto. Porro hæc ratio non stringit, quia cap. Omnes fideles, comprehendit tam sæculares, quam Ecclesiasticos, circa obligationem audiendi Missam festiviis diebus; idcirco, subdit ibidem Azorius, Veteres illi Monachi Anachoretæ, cum divini obsequii causa in solitudinem sese conferrent, putabant, se hujusmodi more, & consuetudine minime teneri; cum procul ab hominum frequentia remoti, à sacris adibus absissent. Dicendum est igitur, quòd bona fides excusabat priores illos Eremiticos ab hac obligatione audiendi Missam; ut notat etiam Gobatus in Theolog. Experim. tract. 5. num. 519. Maltrius in Theolog. Morali disp. 12. n. 38. in fine; & Diana Coordinatus tom. 2. tract. 3. resolut. 6. in 7. ubi agit de distantia ab Ecclesia, ut distans non teneatur audire Missam; quarum resolutio prima habetur part. 10. tract. 11. resolut. 8. Altera verò dist. part. 10. tract. 15. resolut. 35.

Et ex his finis impositus sit præsentii tractatui de Venerabili Eucharistia Sacramento, & Decisionibus Casuum anni 1689. In quibus quæcumque dixi Sanctæ Romane Ecclesiæ Magisterio, & correctioni subjecta semper esse volo, ac profiteor.

F I N I S.

IN.

INDEX

VERBORUM, ACRERUM NOTABILIUM,

Quæ in his Decisionibus continentur, Serie Alphabetica digestus.

Abbatissa, vel alia Monialis potest elevare Eucharistiam de terra, & porrigere Consecratio secundum aliquos. Decif. 44. n. 2. At verius debet Consecrari ingredi claustram, & eam elevare. ibid. num. 5.

Ablutio non est danda cum Calice

Laicis communicantibus. Decif. 45. n. 6.

Abstinere à lucro cupulvis rei temporalis tempore Pentecostis est præcipuum remedium Parochorum ad servandam sanitatem. Decif. 61. n. 36.

Abusus celebrandi, vel communicandi absque jejunio ab Ecclesia semper repressus. Decif. 3. n. 5.

Accidentia in Eucharistia alia sunt sensibilia in se, alia in effectibus. Decif. 31. n. 7.

Accidentia sunt in Eucharistia sine subjecto substantiali miraculose. Decif. 31. n. 7. & 2.

Accidentia neque aeri, neque Corpori, aut Sanguini Christi inessunt in Eucharistia. ibid. n. 3.

Accidentia in Eucharistia habeant subjectum accidentale. ibid. n. 4.

Accidentia in Eucharistia sustentantur à multitudine. d. Decif. 31. n. 5.

Accidentia Sanguinis Domini consecrati mutari possunt vel substantialiter, vel accidentaliter tantum. Decif. 32. n. 11.

Admonens, vel exhortans an videatur velle obligare. Decif. 49. n. 13. & n. 23.

Afri libidinosi. Decif. 28. n. 23.

Agapes erant Convivia inter Christianos. Dec. 9. n. 22.

Agens Phycum debilitatur in agendo, & reparatur à contrario. Decif. 12. n. 19.

Allusio nominis quid sit? Decif. 1. n. 3.

Aleis ungula sanat Epilepticos. Decif. 50. n. 8.

Aloysius Carnoli Sacerdos Soc. Jesu laudatus. Decif. 27. num. 4.

S. Ambrosius in morte visitatus, & communicatus ab Honorato Vercellensi Episcopo. Decif. 62. n. 44.

Amor præferendus timori erga SS. Eucharistiam. Decif. 5. n. 2.

Anacephaleosis, quid sit. Decif. 50. n. 24.

Anachoretæ undè dicti. Decif. 62. n. 21.

Anachoretarum, seu Inclusorum plura exempla. Decif. 62. n. 23.

Anachoretica vita an sit perfectior Cœnobitica. Decif. 62. n. 24.

Anachoretæ qui erant in Lauris singulis Dominicis diebus conveniebant ad Ecclesiam Monasterii, & communicabantur. Decif. 62. n. 34.

Anachoretæ, & Inclusi quomodo adimplebant præceptum de audienda Missa. Decif. 62. n. 51.

Anachoretæ, & Eremitæ sunt personæ Ecclesiasticæ. Decif. 62. n. 51.

Angelicam Salutationem recitantes in mane, meridie, & Vespere consequuntur Indulgentiam. Decif. 60. n. 24.

Angeli, ac Beati an videant Christum in Eucharistia non solum lumine supernaturali, sed etiam solo naturali. Decif. 26. n. 2. & 3.

De Sacramento Eucharistia.

Angeli, Animæve Sacerdotum defunctorum non possunt consecrare Eucharistiam. Decif. 36. n. 3.

Angeli pluries dispensarunt sacram Eucharistiam. ibid. n. 4. & Decif. 62. n. 45.

Anginosi affectibus laborantes cautè sunt communicandi. Decif. 55. n. 6.

Anima Guilielmi à Cornu defuncti, quæ apparebat, cognoscit sacram Eucharistiam occultè delatam à Priore PP. Prædicatorum. Decif. 26. n. 6.

Animæ defunctorum an obideant corpora viventium. Decif. 50. n. 19.

Animæ Purgatorii, ac etiam Beatæ aliquando apparent viventibus; sed non obident eorum corpora. Decif. 50. n. 23.

Animæ Purgatorii liberantur à pœnis vel per propriam satisfactionem; vel per aliorum suffragia. Decif. 58. n. 4.

Animæ Purgatorii juvantur à viatoribus per satisfactionem; & à Beatis in Cælo per impetrationem. Decif. 58. n. 10.

Animæ Purgatorii an juvantur per suffragia facta ab illis viatoribus, qui sunt in peccato mortali. Decif. 58. n. 11.

Animæ Purgatorii juvantur Communione pro eis devotè facta ob decem rationes. Decif. 58. n. 14.

Antiphona, Communio, cur in Missa Sabbati Sancti non dicatur. Decif. 15. n. 2. & eadem est signum lætitiæ. ibid. n. 16.

Antonius Maria Cortivus de Sanctis Nobilis Patavinus Fundator Congregationis Oratorii Paduæ repellat à Communione confratres non habentes collare lineum nitidum. Decif. 52. n. 8.

S. Antonius Abbas portavit SS. Eucharistiam S. Paulo primo Eremitæ. Decif. 62. n. 40.

Apparitiones Christi in Eucharistia fieri possunt quinque diversis modis. Decif. 27. n. 5.

Appellatio datur à denegata executione Brevis pro Oratorio privato. Decif. 8. n. 38.

Approbatum ad celebrandum in Diocesi, potest celebrare etiam in Oratorio privato. Decif. 8. n. 43.

Aqua purissima est miscenda in Calice ob plurima Mysteria. Decif. 12. n. 11.

Aqua mixta cum vino in Calice an transubstantietur in Sanguinem Christi? ibid. n. 13. ubi an prius convertatur in Vinum? n. 14. & seqq.

Aqua modica si miscatur Sanguini consecrato, nihil ei officit, & ipsa convertitur in Vinum. Decif. 32. num. 5. secus si in magna quantitate. ibid. num. 6.

Aqua mixta Vino tria bona facit. Decif. 59. n. 13.

Arbor arida ex contactu Sacræ Eucharistia statim floruit. Decif. 46. n. 8.

Archipresbyteri Ecclesiæ Cathedralis officium est administrare Sacramenta. Decif. 48. n. 9.

Archipresbyter, & alii Curati Ecclesiæ Cathedralis non possunt dare Viaticum alienis Parochianis, neque Extremam Unctionem; neque assistere Matrimonii. Decif. 48. n. 16.

Archipresbyter Ecclesiæ Cathedralis Patavinæ exoneratus cura Animarum non potest administrare Sacramenta invitis Parochis. Decif. 48. n. 25.